

Bakalářská práce: Eliška Wanieková: Stín aneb obraz jako důsledek

Posudek vedoucího práce: ak.mal. Mgr. Martin Velíšek, Ph.D.

Téma bakalářské práce je studentčinou osobní volbou. Samotný název práce považuji za zhmotnění klíčového paradigmatu. Úvod teoretické části je příjemným vstupem do problému a úvaha o tom, je-li stín nedostatkem světla nebo důsledkem jeho množství, je dobrá a pro další směřování práce určující. Následující text osciluje mezi osobní pocitovou rovinou a vědeckou reflexí stínu. Některé informace jsou občas osamocené a takto redundantní (například jednověťá zmínka o zemědělství, str. 12). Jinde zase informace v jinak souvislém textu působí velmi stručně – jako otevřené, okamžité myšlenky, jakkoliv správné a podnětné. Právě tak například vyznívá Descartovo *Cogito ergo sum*, jinak zajímavý přepis ideje podmíněnosti stínu, tedy jeho bytí, existence (esse) do vztahu k myšlení v rámci kapitoly 1.2. (Filosofický náhled stínu). Za velmi dobrou považuji kapitolu 1.3. Úloha stínu v umění, zejména pak komparativní podkapitolu 1.3.1, která srovnává *Nočního chodce* Františka Hudečka a *Tajemství a melancholie z ulice* Georgia de Chirico. Autorka zde dokládá odvahu i analytickou interpretační schopnost. Komparace totiž není pouhým popisem viděného, ale je opravdovým rozbořem, včetně citací myšlenek obou autorů, a opírá se poměrně široký základ zdrojové literatury. Výsledný pocit ohrožení, napětí a tísně, společný oběma dílům, dokáže autorka diferencovat ve prospěch různé míry vědomí blížící se „katastrofy“, přičemž je zjevné, že určujícím prvkem je v obou případech právě stín. Kapitola 1.3.2. je sice zajímavá, ale po přečteném srovnání obou maleb působí náhle jako apendix. Možná je to v tomto případě otázka řazení kapitol a podkapitol.

Praktická část je bezprostřední, spontánní a inspirativní (jakkoliv sama inspirovaná). *Nápis stínem* (Fear) je dobrou etudou k objasnění principu, stejně jako *Obrazec* (Krychle). Samozřejmě si lze představit vyčištěnou instalaci, ale už „pracovní“ verze jsou přesvědčivé. Také etuda *Výraz duše* je obsahově jasným sdělením, kde by opět vypracizovaná forma byla jen prostě posledním krokem.

Úvod didaktické části je poněkud kostrbatě (a místy nesrozumitelně) formulovaný (str. 51), ale poslední dva odstavce (str. 52) vstup dobře uzavírají. Úlohy jsou ve smyslu aplikace tématu dobré a zajímavé. Obsahy jednotlivých hesel v návrzích úloh by mohly být lépe vypracizovány – obsahy se občas překrývají či dublují. U druhé úlohy (3.2.) je milá a trefná poznámka o „pří-šerách“. I doplňující návrhy hodin jsou dobré (například stínové bytosti, varianta v místnosti i venku).

Předložená práce odpovídá zadání a představuje relativně plastické představení stínu v různých souvislostech. Autorka zcela jistě dosahuje minimálně toho, že stín začneme vnímat a kooptujeme ho do našeho výtvarného zorného pole s přiměřenou (adekvátní) důležitostí. I přes drobné pravopisné chyby (str. 16, 19, 22...) a nepřesnosti (Stelarcova performance *Third Hand* spadá do roku 1980, respektive 81, z roku 1992 pochází dokument *Ars Electronica*) je práce inspirativní a v jednotlivých složkách představuje velmi zajímavý prostor pro další zkoumání i následné využití. Výuku výtvarné výchovy totiž posouvá směrem k tvůrčí dichotomii a učí se nás v jejím rámci ptát po příčině a důsledku. A to je zcela jistě první krok k tolik důležitému kreativnímu myšlení!

V Praze dne 29. 4. 2014

ak. mal. Mgr. Martin Velíšek. Ph.D.